

INGEZONDEN.

IS D À T CORRECT?

In het voorlaatste n^o. van dit *Tijdschrift* deelde de Bemiddelingscommissie mede, dat het Hoofdbestuur onzer Maatschappij haar geen vrijheid had gegeven, haar conclusie in de boycot-zaak van Zeeuwsch-Vlaanderen te publiceeren.

De heer P. H. EIJKMAN, die, om redenen welke hier buiten beschouwing kunnen blijven, zich indertijd heeft opgeworpen als de verdediger van den geboycotten medicus en toen niet onduidelijk insinueerde, dat de door 12 collega's uitgesproken boycot een concurrentie-maatregel zou zijn, heeft het nu, in het vorige n^o. van dit *Tijdschrift* toch noodig geoordeeld, die conclusie wèl te publiceeren.

Evenwel, de heer EIJKMAN, die cursief laat drukken, dat de Bemiddelingscommissie heeft uitgemaakt, dat de boycot afkeurenswaardig en oncollegiaal was, vergeet toevallig aan uwe lezers mede te deelen, dat de aanhef van de conclusie der Commissie aldus luidt:

„dat het haar, bij onderzoek ter plaatse, is gebleken dat de heer v. N. zich heeft „schuldig gemaakt aan verschillende incollegiale handelingen; dat zij het begrip „pelijk acht, dat de Kring, tegen die handelingen een daad van verweer verrichtte”.

Het slechts *gedeeltelijk* bekend maken in dit blad van de uitspraak der onpartijdige Bemiddelingscommissie, is wel zeer handig, *doch is het correct?*

De advocaat toont zich hier even behendig als zijn cliënt. Ook deze had de gewoonte, in zijn merkwaardige publicaties, brieven van het bestuur van onzen Kring woordelijk te doen afdrukken — met weglating van de quintessence.

De Bemiddelingscommissie oordeelt den boycot afkeurenswaardig. Volkomen correct; zij die tot devies heeft „verbroedering en vrede” moet iedere daad van verweer, hoe gerechtvaardigd ook, afkeuren. Zij noemt den boycot oncollegiaal en de heer EIJKMAN vindt dit zóó merkwaardig, dat hij het laat publiceeren. Is er dan ook een collegiale boycot? Het was juist de bedoeling van den Kring incollegiaal te zijn tot den medicus, die hij niet langer als collega wilde aanmerken.

Ik heb er niets op tegen dat de heer EIJKMAN de taak der Bemiddelingscommissie tot de zijne maakt en haar conclusie publiceert onder het een of ander voorwendsel, doch dat daarbij de beide eerste en voornaamste alineae worden weggelaten is in hooge mate *in-correct*.

IJzendijke, 18 April 1904.

J. SCHOUTEN.

HET RAPPORT VAN DE COMMISSIE VOOR HET ONDERZOEK NAAR EEN ONDERLINGE VERZEKERINGSBANK.

Boverstaand rapport is thans verschenen en het resultaat van het onderzoek is, zooals wij hadden verwacht, ongunstig uitgevallen voor een onderlinge verzekeringsbank als is voorgesteld.

Het rapport geeft mij echter aanleiding tot opmerkingen, die ik de leden der Maatschappij niet mag onthouden.

In de eerste plaats is de volgende zinsnede in het begin van het rapport zeer opvallend. Zij luidt: „nadat Dr. SCHULD verklaard had dat het doel der voorstellers was om voor alles mogelijk te maken, dat de zoogenaamde minderwaardige levens onder de leden der Maatschappij door middel van een onderlinge verzekering zouden kunnen verzekerd worden”.

Terwijl in het rondschrijven van collega SCHULD, in December 1902, door hem wordt gezegd dat hij door „materieele waarde aan het lidmaatschap van de Maatschappij te verbinden den band wil versterken”, en hij in Zwolle nog spreekt van „een krachtige vereeniging die de steun kan zijn voor economisch zwakke, onze lichamelijk zwakke en onze karakterzwakke collega's”, daar is het nu op eens geworden een verzekering ten behoeve van de zoogenaamd minderwaardige levens of, in minder technischen term, ten behoeve van hen die wegens een of andere ziekelijke aandoening geen verzekering kunnen sluiten. Het woord minderwaardig slaat in den zin, door de commissie in het rapport nedergelegd, niet op den economischen toestand van leden der Maatschappij, noch op karaktereigenschappen, doch allen op gezondheidstoestanden en dan alleen in den zin van minderwaardig voor een verzekering uit te keeren bij overlijden. Doordat de goede risico's onder de medici zich bij de Onderlinge zouden verzekeren, zou deze de minderwaardevolle risico's ook kunnen accepteren en daardoor zou dan een band worden gevormd tusschen de collega's. Met andere woorden de goede risico's zouden moeten afzien van de teruggaaf van een gedeelte der betaalde premiën die andere maatschappijen geven, die zooals ik bij onderzinking weet zeer belangrijk kunnen zijn, en deze sommen ter beschikking stellen van de minderwaardige levens. Naast het Ondersteuningsfonds zou dus weder een philanthropische instelling, ook met verplichte deelname, moeten verrijzen speciaal bestemd voor minderwaardige levens, terwijl het Ondersteuningsfonds dan blijft voor minderwaardigen van karakter en economischen toestand.

De band onder de leden der Maatschappij zou dan gevormd zijn. Zeer zeker zou er dan een band gevormd zijn, doch een die drukt als de boeien den gevangene en die spoedig door een groot aantal zouden worden verbroken en de jongeren afschrikken.

Terloops acht ik hier een ernstig woord tegen het binden der leden waar het niet absoluut noodzakelijk is op zijn plaats, omdat er te veel neiging bestaat dat nieuwe wapen in de Maatschappij te gebruiken.

Het: „dwingt ze om in te gaan” is te dikwijls verkeerd uitgelopen, dan dat wij, als leden der Maatschappij, het mogen vergeten.

Velen met mij achten het Ondersteuningsfonds een onzedelijke instelling, omdat het hun die niet zorgen voor de toekomst de gelegenheid opent om het restantje van hun verantwoordelijkheidsgevoel te smoren, en voor de plichtvollen onnoodig is. Zeer zeker moeten weduwen en weezen van zorgeloze kunstbroeders worden geholpen, doch de eerste lessen van armenzorg leeren, dat dit met een zucht moet geschieden en dat het bijeenbrengen van een kapitaal en het daarstellen van een fonds als het Ondersteuningsniettegenstaande de onvoldoende uitkeeringen, *steeds meer weduwen en weezen dat lot doet deelen*. En toch wil men ook hier weder het: „dwingt ze om in te gaan” doen hooren, toch wil men ons voor het alternatief plaatsen te

bedanken voor de Maatschappij of gedwongen bijdragen te geven aan een fonds dat wel toont goedhartigheid maar geen verstandige zorg.

Ik kan niet roepen: „Caveant consules”, want de consuls gaan hier vooraan, doch ik beroep mij op het gezond verstand der leden die moeten inzien dat het dwingen der leden tot liefdadigheid, wanneer zij dit niet uit zich zelve doen, en het stellen van anderen voor een alternatief slechts tot schade kan uitloopen voor de Maatschappij.

Doch, revenons à nos moutons.

Doordat de hoofdvraag door de commissie gesteld, na de verklaring van Dr. SCHULD, slechts heeft betroffen de steun aan minderwaardige levens te verstrekken is al het licht der deskundigen gevallen op de levensverzekering en is de invaliditeitsverzekering, die ook op het programma der Afdeeling Rotterdam stond NIET aangeroerd dan in de woorden van een der deskundigen: „dat hij omtrent een invaliditeitsverzekering zijn oordeel wenscht voor te behouden”. Het Hoofdbestuur heeft gemeend niemand van het bestuur van de Onderlinge Verzekeringmaatschappij van geneeskundigen tegen de geldelijke gevolgen van Invaliditeit op te moeten nemen in de Commissie, of vergeten dit te doen. Wij moesten ons daarbij nederleggen en deden dit in het vertrouwen dat de zaak toch ter sprake moest komen en zij voor deskundigen op levensverzekeringgebied geen toelichting behoeft.

Door de beperking die de Commissie zich heeft opgelegd doet ons het besluit van het Hoofdbestuur nu leed, omdat wij gaarne een uitspraak van de Commissie hadden vernomen.

Aangezien wij overtuigd zijn dat een invaliditeitsverzekering datgene aan de Maatschappij kan geven wat verlangd wordt, nl. een hechten band tusschen de leden, zonder bezwaar van dwang dien wij uit den boeze achten, zij het mij vergund uiteen te zetten waarom dit het geval is en waarom alle bezwaren door de deskundigen genoemd geen betrekking hebben op een invaliditeitsverzekering.

De levensverzekering verkeert in bloei en dank zij den ijver van vele agenten moet men al weinig over de toekomst hebben nagedacht als men niet te een of anderen tijd een behoorlijke polis voor vrouw en kinderen en pensioen heeft gesloten.

De concurrentie heeft zich reeds duchtig doen gevoelen, onderlinge maatschappijen, die aan aandeelhouders geen groote winsten behoeven af te dragen, hebben daartoe het hare duchtig bijgedragen om de voorwaarden zoo te maken dat men, zich bij een maatschappij aansluitende, niet te veel betaalt. Een onderlinge levensverzekering of pensioenverzekering nog op te richten is dan ook een onnut werk. De levensverzekering is echter berekend op geregelde premiebetaling en, wordt deze gestoord, dan vervallen de voordeelen grootendeels. Wat ligt dan meer voor de hand dan deze storing op te heffen om de levens- en pensioenverzekering tot haar groot doel te doen geraken. De storing ontstaat door onvermogen om de premie te betalen en deze wordt veroorzaakt niet door te geringe inkomsten, want dit is in verreweg de meeste gevallen identiek met te hooge levenswijze, maar door dat de werkkraft, die het *al* moet voorzien, door invaliditeit wordt verlamd. Tegen het eerste kan alleen eenvoudige levenswijze en ingespannen arbeid baat brengen, in het laatste moet worden voorzien.

Waarom wordt daar nu niet in voorzien door levensverzekeringsmaatschappijen?

Daarvoor zijn verschillende afdoende redenen.

De eerste is wel dat het met de statistieken van invaliditeit nu niet zoo bijster best gesteld is. Er bestaan er nog betrekkelijk weinig en zij loopen voor de verschillende categoriën van personen en betrekkingen zeer uiteen. Voor het kapitaal, dat de meeste verzekeringmaatschappijen sticht, bestaat dus groot risico wat voor levensverzekering niet bestaat, daar de sterftestatistieken sedert lang goed worden bijgehouden. Dat risico heeft men nu nog niet aangedurfd dan tegen zeer hooge premiën en nog maar door enkele maatschappijen en het is niet te voorspellen dat in afzienbaren tijd het kapitaal ruimschoots gelegenheid zal bieden. De zaak is echter urgent, steeds vallen er invaliden en daardoor onmacht tot premiebetaling en de goede gevolgen der levensverzekering en pensioenverzekering gaan grootendeels verloren. Wat dus centraal niet kan worden geregeld is juist onderling hier zoo goed te regelen en voor medici juist het allerbest omdat zij alles zelf moeten doen en dus een risico bieden door geen andere categorie te evenaren. Onderling de zaak geregeld zal de medicus niet behoeven te betalen voor categoriën van personen die tijd hebben om invalide te zijn en uit den aard der zaak daardoor lang invalide blijven. Terwijl de statistieken uitwijzen 4 ziektedagen per lid per jaar heeft onze onderlinge in de acht jaren van haar bestaan slechts 2 ziektedagen per lid per jaar behoeven uit te keeren.

Welke statistieken er ooit mogen worden geprocudeerd, de premiën daarop berekend zullen altijd hooger zijn dan voor een onderlinge van medici: 1°. omdat dezen slechts de premie betalen die de ondervinding als noodig voorschrijven zal en 2°. omdat hij voor andere categoriën met grooter risico niet behoeft te betalen. Waar het aantal medici door deskundigen groot genoeg wordt geacht voor een levensverzekeringmaatschappij, daar is het aantal zeker ruim groot genoeg voor een onderlinge verzekering tegen invaliditeit waarbij wij ons verbinden elkander bij te staan in dagen dat onze werkkraft is verlamd.

Het doet mij leed op deze zaken nog steeds te moeten wijzen. Wij hadden gehoopt dat de Commissie haar licht ook over de invaliditeitsverzekering had doen schijnen. Nun ist das Kind mit dem Bade ausgeschüttelt.

Wij willen ons met onze onderlinge maatschappij niet écarteeren uit de groote maatschappij, de onbekende gevaren in onze beroepscategorie kunnen wij gerust onder de oogen zien want de groote maatschappij biedt ons niets en wij kennen de gevaren ten opzichte van tijdelijke invaliditeit van onze beroepscategorie.

Wij betreuren het dat de Commissie over een invaliditeitsverzekering geen oordeel heeft uitgesproken, omdat wij overtuigd zijn dat de deskundigen haar goed recht van bestaan, als uitzondering, zouden hebben moeten erkennen en omdat het daardoor weder zooveel langer zal duren dat de medici tot de erkenning komen dat daarin de groote band kan worden gevonden voor de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst.

J. ENDTZ,

*Secretaris van de Onderlinge Verzekeringmaatschappij voor
Geneeskundigen t. d. g. v. Invaliditeit.*